

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 671/2026
25.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 86/23 од 10.06.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 618/25 од 04.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 86/23 од 10.06.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 618/25 од 04.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 86/23 од 10.06.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износима одређеним у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 618/25 од 04.03.2026. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сремској Митровици и браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 86/23 од 10.06.2025. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Алишић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да

Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Алишић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истичући да је побијаном првостепеном пресудом оптужба прекорачена. Према мишљењу браниоца, првостепени суд је оглашавајући окривљеног кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 2. КЗ и додајући у чињеничном опису дела у изреци пресуде наводе „држао у великој количини“, прекорачио оптужбу јер је оптужним актом, у оквиру чијих граница је суд дужан да поступа, окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, чији чињенични опис није садржао претходне наводе.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, Врховни суд оцењује као неосноване.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. У ставу 2. истог члана, прописано је да суд није везан за предлог тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Из цитираних законских одредби произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истовестности дела, а евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, конкретно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, при чему закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела. Дакле, прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумевало би измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Према стању у списима предмета, оптужницом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сремској Митровици Кт 66/23 од 27.07.2023. године, окривљеном АА стављено је на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а побијаном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ.

Одредбом члана 246. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 35/19) прописано је да кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога чини ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Одредбом члана 246а став 2. КЗ („Службени гласник РС“ број 35/19) прописано је да кривично дело неовлашћено држање опојних дрога чини ко неовлашћено држи у великој количини супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Из цитираних законских одредби произилази да је када је реч о радњи извршења кривичног дела неовлашћено држање супстанци или препарата који су проглашени за опојне дроге, критеријум за разликовање кривичног дела из члана 246а став 2. КЗ у односу на кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, сврха држања супстанци или препарата који су проглашени за опојне дроге, па у том смислу намера продаје представља обележје кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ. Са друге стране, код кривичног дела из члана 246а. став 2. КЗ, као обележје кривичног дела није прописано држање ради продаје, односно није релевантна сврха држања наведених супстанци или препарата, већ њихова количина, при чему ово кривично дело, према запрећеној казни, представља блаже кривично дело у односу на оно инкриминисано у одредби члана 246. став 1. КЗ с обзиром на то да је за кривично дело из члана 246а. став 2. КЗ прописана казна затвора у трајању од три до десет година, а за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од три до дванаест година.

Врховни суд налази да, у конкретном случају, побијаном првостепеном пресудом није прекорачена оптужба обзиром да је суд, на основу резултата доказног поступка, чињенични опис дела у изреци своје пресуде ускладио са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, и окривљеног АА, сходно овлашћењима из члана 420. став 2. ЗКП, огласио кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ. При томе, наведена измена оптужног акта у изреци побијане пресуде није извршена на штету окривљеног јер окривљени није оглашен кривим за већу криминалну активност и вољу, нити је побијана пресуда измењена на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције, напротив, окривљени је оглашен кривим и осуђен за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 2. КЗ, које је блаже у односу на кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ које му је оптужним актом стављено на терет.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да побијаном првостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА.

У преосталим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног на основу сопствене оцене налаза и мишљења вештака Иванке Костић и Тање Панић и одбране окривљеног о динамици коришћења опојних дрога, закључује да је целокупна количина опојне дроге била намењена за личну употребу окривљеног у периоду од месец, месец и по дана, и тако, по оцени Врховног суда, указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, у

чије разматрање се овај суд није упуштао обзиром да повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законски разлог из члана 485. став 4. ЗКП, због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић